

Dosarul nr. 3ra-123/21

Prima instanță: Judecătoria Cahul, sediul central – E. Bancov

Instanța de apel: Curtea de Apel Cahul – V. Movilă, E. Dvurecenschii, N. Veleva

ÎNCHEIERE

03 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Ion Crăciun, reprezentat de avocatul Vasile Șoitu,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de către Ion Crăciun împotriva Biroului Vamal Sud, persoane terțe Serviciul Vamal și Ministerul Finanțelor cu privire la recunoașterea ilegalității acțiunilor colaboratorilor vamali privind perceperea drepturilor de import, anularea chitanței seria AC nr. 398469 din 20 decembrie 2019, încasarea plăților de import, recuperarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 05 noiembrie 2020 a Curții de Apel Cahul, prin care s-a admis apelul declarat de către Biroul Vamal Sud, s-a casat hotărârea din 15 iunie 2020 a Judecătoriei Cahul, sediul central și s-a emis o nouă hotărâre,

constată:

La data de 24 februarie 2020 Ion Crăciun a depus cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Biroului Vamal Sud, persoană terță Ministerul Finanțelor, prin care a solicitat recunoașterea ilegalității acțiunilor colaboratorilor vamali privind perceperea drepturilor de import, anularea chitanței seria AC nr. 398469 din 20 decembrie 2019, încasarea plăților de import, recuperarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la data de 20 decembrie 2019, aproximativ la ora 16:40, la intrarea pe teritoriul vamal al Republicii Moldova, prin punctul de trecere al frontierei de stat moldo-română Cahul-Oancea, de către colaboratorii Biroului Vamal Sud, a fost obligat să achite taxe vamale și taxă pe valoare adăugată la importul televizorului de marcă „Samsung LED SMART UHD 4K”, pe care l-a procurat în aceeași zi de la magazinul „Altex” din mun. Galați, România. Aceste acțiuni au avut loc după ce a declarat verbal că intenționează să introducă în țară televizorul sus-numit. Colaboratorii vamali, în urma inspectării bunului și a actelor însoțitoare, au stabilit valoarea bunului ce urma a fi introdus pe teritoriul vamal al Republicii Moldova în cuantum de 7 644 lei, sumă care depășește

suma de 300 euro - plafon pe care aceștia îl consideră maxim pentru valoarea unui bun de uz personal ce urmează a fi introdus ca neimpozabil pe teritoriul vamal al Republicii Moldova, invocând în acest sens unele prevederi legale care nu au relevanță în cazul dat.

Argumentele legale privind etichetarea televizorului „Samsung LED SMART UHD 4K”, ca fiind un obiect de uz personal, au fost ignorate complet de către angajații vamali.

A menționat că anticipând un așa comportament din partea colaboratorilor vamali, avea cu el și o hotărâre a Curții Supreme de Justiție (dosar nr. 3ra-1077/15), hotărâre care se referă la un caz similar, unde instanțele au constatat ilegalitatea acțiunilor colaboratorilor vamali și au restituit reclamantului taxele vamale percepute, însă nici prezentarea acestei hotărâri nu a avut efect asupra angajaților vamali, ei continuând acțiunile lor ilegale.

A relatat că, colaboratorii vamali într-o manieră grosolană, acționând în mod abuziv, condiționând cu imposibilitatea de a intra în țară cu televizorul în cauză, au luat o decizie de obligare la plata taxelor vamale, întocmindu-i în acest sens chitanța de percepere a obligațiilor vamale seria AC nr. 398469 cu suma totală de 2 538,28 lei, prin care a fost constrâns să achite suma solicitată, fiind nevoit să achite suma indicată în chitanță în incinta clădirii PTF Cahul-Oancea, la sucursala BC „Moldova-Agroindbank” SA. Plata a fost efectuată la contul indicat de colaboratorii vamali și anume la contul trezorerial: MD77TRPAAA518300A01344AA.

Astfel, nefiind de acord cu acțiunile funcționarilor vamali, folosindu-se de drepturile sale și în conformitate cu art. 298 Codul vamal, în termen de 10 zile, a depus cerere prealabilă la 30 decembrie 2019 către Biroul Vamal Sud, prin care a solicitat restituirea plăților vamale încasate ilegal și dispunerea sancționării persoanelor vinovate în acest caz, invocând și prevederile art. 2 pct. g), art. 4, art. 5 din Legea nr. 1569 din 20 decembrie 2002 cu privire la modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul Republicii Moldova de către persoanele fizice.

La data de 24 ianuarie 2020 a recepționat prin poștă răspunsul Biroului Vamal Sud nr. 26/135-06 din 14 ianuarie 2020, în care pârâtul a făcut referință la unele prevederi legale, cum ar fi Legea nr. 1569 cu privire la modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul Republicii Moldova de către persoanele fizice din 20 decembrie 2002, art. 5 lit. b) și Legea nr. 1380 cu privire la tariful vamal din 20 noiembrie 1997, art. 28 lit. h).

Biroul Vamal Sud a conchis că acțiunile funcționarului vamal, care a emis chitanțierul TV 14 nr. AC398496, prin care au fost calculate drepturile de import în mărime de 2 538,28 lei se încadrează în cadrul legal, respectiv, cererea de restituire a plăților de import s-a respins. A mai notat că nu este de acord cu decizia și răspunsul Biroului Vamal Sud, din motiv că a procurat bunul impozabil - televizor „Samsung LED SMART UHD 4K” de la magazinul „Altex” din mun. Galați, România, pentru folosință personală și urmează a fi calificat ca un obiect de uz personal în conformitate cu prevederile Legii nr. 1569 din 20 decembrie 2002 privind modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul Republicii Moldova de către persoanele fizice.

A menționat că art. 5 alin. (1) lit. a) și anexa la Legea sus specificată, confirmă lista mărfurilor a căror trecere de o singură dată pe teritoriul Republicii Moldova de

către persoanele fizice se efectuează fără achitarea drepturilor de import, unde cu codul 8521, este poziția Aparat video de înregistrat sau de reprodus chiar încorporând un receptor de semnale videofonice, categorie în care intră și televizoarele.

Astfel, nu urma a fi impus la plata obligațiilor vamale.

Reieșind din prevederile pct. 4 ale Hotărârii Guvernului nr. 1185 din 30 septembrie 2003 despre aprobarea Regulamentului cu privire la modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul Republicii Moldova de către persoanele fizice, pct. 4 și pct. 11 ale Ordinului Serviciului Vamal nr. 56 din 21 februarie 2008 cu privire la Regulamentul privind vămuirea bunurilor trecute peste frontiera vamală a Republicii Moldova de către persoanele fizice și a unor formulare tipizate, s-a conformat prevederilor legale, declarând verbal trecerea peste frontiera vamală a televizorului „Samsung LED SMART UHD 4K” în scopuri personale și acesta urmează a fi utilizat conform necesităților casnice, nefiind destinat activităților comerciale sau de producție, cumulativ întrunește și prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 1569 din 20 decembrie 2002, deci beneficiază de dreptul de a introduce pe teritoriul țării fără achitarea drepturilor de import obiecte de uz personal, precum și mărfuri menționate în anexa la prezenta lege, cu condiția că acestea nu sunt destinate activității comerciale sau de producție, în caz contrar care ar fi destinația unui televizor în viziunea funcționarilor vamali decât uzul pentru fiecare individ în parte, obiect care este prezent în fiecare locuință fiind unul din cele mai solicitate de fiecare membru al societății în fiecare zi.

Consideră că, televizorul ca obiect de uz personal, introdus pe teritoriul Republicii Moldova o singură unitate, trebuie să fie scutit de careva obligații vamale, iar colaboratorii vamali erau obligați să acorde liber de vamă fără achitarea drepturilor de import.

Din analiza textuală a răspunsului primit de la Biroul Vamal Sud reiese că autoritatea vamală nu a combătut poziția reclamantului ce ține de destinația bunului, el fiind de uz personal și nedestinat activităților comerciale sau de producție, încadrându-se astfel în prevederile legale la care reclamantul face trimitere.

Norma legală, care prevede achitarea drepturilor de import pentru bunurile cu o valoare de 300 euro, se referă la alte bunuri decât cele de uz personal, așa cum Legea cu privire la modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul Republicii Moldova de către persoanele fizice nr. 1569 din 20 decembrie 2002 la art. 5 lit. b) prevede că, persoanele fizice au dreptul de a introduce pe teritoriul țării, fără achitarea drepturilor de import, alte bunuri decât cele indicate la lit. a) ..., adică obiecte de uz personal. Deci lit. b) al art. 5 din Lege nu poate fi aplicată cazului dat. Menționează că, Biroul Vamal Sud a făcut trimitere în răspunsul său la Legea nr. 1380 cu privire la tariful vamal din 20 noiembrie 1997, art. 28 lit. h), scutirea de taxă vamală, această prevedere nefiind aplicabilă speței în cauză, deoarece televizorul „Samsung LED SMART UHD 4K” urmează a fi calificat ca „obiect de uz personal” și nu ca „mărfuri de uz personal”, distincția acestor noțiuni se identifică din conținutul Legii cu privire la modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul Republicii Moldova de către persoanele fizice nr. 1569 din 20 decembrie 2002, art. 2 lit. f) și g).

Analizând prevederile legale invocate, urmează să le aplice în sensul strict al cuvântului, o așa abordare este posibilă conform teoriei dreptului, deoarece faptele se încadrează perfect în litera textului sau altfel spus, norma juridică se conturează în mod corespunzător conținutului raporturilor sociale pe care le reglementează, excluzând interpretarea arbitrară și aplicarea eronată a legii, fapt esențial în condițiile unui stat de drept.

Concluzionând constatarea aplicării eronate a prevederilor art. 28 lit. h) din Legea cu privire la tariful vamal nr.1380 din 20 noiembrie 1997, la cazul din speță celelalte norme legale invocate de pârât în răspunsul său pe cale de consecință nu sunt aplicabile speței în cauză, or normele legale relevante cazului sunt emise de legiuitor într-o manieră destul de explicită ce nu conține ambiguități și nu necesită a fi explicate, ci doar o studiere amănunțită din partea angajaților statului responsabili de executarea legii.

Reclamantul consideră că conform art. 36 Cod administrativ, art. 2006 alin. (1) și (2) Cod civil, are dreptul la repararea prejudiciului moral pe care l-a avut de suferit în urma acțiunilor ilegale ale colaboratorilor vamali, manifestate prin atitudinea lor neglijentă și orgolioasă în discuțiile purtate cu reclamantul referitor la lămuririle aduse privitor la bunul importat și destinația acestuia, funcționarii vamali au ignorat complet argumentele și temeiurile legale invocate, ignorând chiar și practica judiciară pe cazuri similare. Funcționarii vamali au refuzat să dea explicații plauzibile în susținerea acțiunilor sale, au refuzat să emită o decizie motivată privitor la temeinicia încasării obligațiilor vamale, invocând că în afară de normele legale invocate de reclamant, există careva regulamente și ordine de uz intern, care îi obligă să acționeze în așa fel, în caz contrar riscă să fie sancționați disciplinar până la eliberarea din serviciu.

A mai solicitat colaboratorilor vamali, care-l somau ilegal la achitarea plăților vamale, să consulte părerea superiorilor inclusiv a șefului Biroului Vamal Sud sau Serviciul juridic, însă i-a fost refuzat. Discuțiile în contradictoriu cu funcționarii vamali au durat circa o oră jumătate. S-a propus de mai multe ori funcționarilor vamali să meargă în sediul biroului vamal să acceseze un computer cu ieșire în rețeaua de internet ca să le demonstreze argumentele sale, însă a fost refuzat, respectiv toate polemicile s-au petrecut afară pe pista de intrare în țară, unde era frig, în prezența altor cetățeni, care traversau frontiera de stat în acel interval de timp, fapt ce l-a intimidat enorm. A mai invocat că vameșii i-au interzis să introducă televizorul în țară, i-au propus să meargă înapoi la magazin să modifice factura prin includerea adăugătoare a unui cumpărător, fie să restituie televizorul sau să-l schimbe pe altul mai ieftin, prețul căruia să nu treacă de plafonul de 300 euro.

Consideră că toate aceste acțiuni ilegale ale colaboratorilor vamali ai Biroului Vamal Sud în ansamblu i-au adus suferințe psihice, manifestate prin disconfort moral-psihologic, evaluate în quantum bănesc la suma de 10 000 lei, sumă care o consideră o compensare echitabilă a suferințelor psihice suportate de el.

Prin încheierea din 26 februarie 2020 a Judecătoriei Cahul, sediul central s-a atras în proces în calitate de persoane terțe Serviciul Vamal al Republicii Moldova și Ministerul Finanțelor. (f.d. 19-21)

Prin hotărârea din 15 iunie 2020 a Judecătoria Cahul, sediul central s-a admis parțial acțiunea depusă de către Ion Crăciun. S-a constatat ca fiind ilegale acțiunile

colaboratorilor vamali ai Biroului Vamal Sud privind perceperea drepturilor de import la introducerea de către Ion Crăciun a televizorului de model „Samsung LED SMART UHD 4K”. S-a anulat Chitanța seria AC nr. 398469 din 20 decembrie 2019 de percepere a obligațiilor vamale de la persoanele fizice, întocmită de Biroul Vamal Sud în privință lui Ion Crăciun privind importul televizorului de model „Samsung LED SMART UHD 4K” și decizia Biroului Vamal Sud de soluționare a cererii prealabile din 14 ianuarie 2020. S-a respins pretenția lui Ion Crăciun cu privire la încasarea de la Biroul Vamal Sud a sumei plăților de import în mărime de 2538,28 lei, cu titlu de restituire a taxelor vamale, ca fiind neîntemeiată. S-a respins pretenția lui Ion Crăciun cu privire la încasarea de la Biroul Vamal Sud a cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată. (f.d. 90, 83-92)

Instanța de fond și-a motivat soluția prin faptul că Ion Crăciun a introdus pe teritoriul Republicii Moldova un televizor, invocând faptul că acesta este pentru uzul personal, nefiind destinat activității comerciale sau de producție. Reieșind din prevederile art. 2 lit. g) din Legea privind modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul Republicii Moldova de către persoane fizice nr. 1569 din 20 decembrie 2002, la caz, televizorul este obiect de uz personal, motiv pentru care introducerea în țară a acestuia nu este condiționată de achitarea drepturilor de import, ori a fost introdusă în țară o singură unitate.

Totodată, instanța de fond a reținut că în pct. 4 al Hotărârii Guvernului despre aprobarea Regulamentului cu privire la modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul Republicii Moldova de către persoanele fizice nr. 1185 din 30.09.2003 este indicat că bunurile calificate drept obiecte de uz personal, conform art. 2 lit. g) din Lege, sunt cele procurate (obținute) pentru folosirea (consumul) persoanei care le deplasează peste frontiera vamală sau pentru membrii familiei acesteia, prevăzute la alineatul (3) al art. 11 din Lege. Existența membrilor familiei se confirmă prin actele respective. În cazul lipsei acestor acte, bunurile nominalizate nu pot fi calificate drept obiecte de uz personal. Persoanelor fizice în cauză le pot fi acordate facilități fiscale la trecerea mărfurilor specificate mai sus, în conformitate cu prevederile lit. b) alineatul (1) al art. 5 sau anexei la Lege. Din conținutul normei, reiese că bunurile de uz personal pot fi folosite de persoana care le deplasează peste frontiera vamală sau pentru membrii familiei acesteia. Astfel, prezența membrilor familiei nu este obligatorie, fiind suficientă invocarea de către Ion Crăciun a destinației bunului pentru uzul personal.

Instanța de fond a notat că televizorul de model „Samsung LED SMART UHD 4K” a fost introdus în țară în bagaj, nemijlocit de către Ion Crăciun pentru uzul personal, respectiv acțiunile lui se încadrează în prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea privind modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul Republicii Moldova de către persoane fizice nr. 1569 din 20 decembrie 2002.

Referitor, la pretenția lui Ion Crăciun cu privire la încasarea de la Biroul Vamal Sud a sumei plăților de import în mărime de 2538,28 lei cu titlu de restituire a taxelor vamale, instanța de fond a indicat că Biroul Vamal Sud nu gestionează bugetul de stat din care să poată fi transferate sume bănești, iar beneficiarul plăților efectuate de către plătitorii de taxe la importul bunurilor este Ministerul Finanțelor, respectiv Biroul Vamal Sud este pârâtul necorespunzător.

La data de 26 iunie 2020 Biroul Vamal Sud a declarat apel nemotivat, iar la 13 iulie 2020, apel motivat împotriva hotărârii din 15 iunie 2020 a Judecătoriei Cahul, sediul central, solicitând casarea parțială a hotărârii, în partea admiterii acțiunii, cu emiterea unei noi decizii privind respingerea integrală a acțiunii.

Prin decizia din 05 noiembrie 2020 a Curții de Apel Cahul s-a admis apelul declarat de către Biroul Vamal Sud. S-a casat integral hotărârea din 15 iunie 2020 a Judecătoriei Cahul, sediul central și s-a emis o nouă decizie, prin care s-a respins acțiunea înaintată de către Ion Crăciun împotriva Biroului Vamal Sud, persoane terțe Serviciul Vamal și Ministerul Finanțelor cu privire la recunoașterea ilegalității acțiunilor colaboratorilor vamali privind perceperea drepturilor de import și restituirea sumei plăților de import încasate ilegal ca fiind neîntemeiată.

Instanța de apel în motivarea soluției a reținut că de către colaboratorii vamali corect au fost percepute drepturile de import în mărime de 2538,28 lei de la Ion Crăciun și a dispus încasarea acestora, pentru importul unui televizor de marca „Samsung LED SMART UHD 4K”, or potrivit facturii fiscale eliberată de către SC „Altex România” SRL nr. 220006430 din 20 decembrie 2019, rezultă că costul televizorului procurat de către Ion Crăciun este de 1899,92 RON, ceea ce conform cursului oficial al BNM la data de 20.12.2019 constituie 397,93 euro. Respectiv, valoarea de 7 644 lei, a bunului importat/declarat de către Ion Crăciun la 20 decembrie 2019 echivala cu 397,93 euro, sumă mai mare decât cuantumul neimpozabil stabilit la art. 5 alin. (1), lit. b) din Legea privind modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul Republicii Moldova de către persoane fizice nr. 1569 din 20.12.2009 în scopul acordării facilităților vamale persoanei fizice, fiind calculate drepturi de import spre încasare în mărime de 2538,28 de lei, sumă ce a fost achitată de către Ion Crăciun.

Mai mult, instanța de apel a reținut că bunul declarat de către Ion Crăciun este un televizor de marca „Samsung LED SMART UHD 4K”, de 138 cm (f.d. 33), ce prin caracteristicile și dimensiunile acestuia nu poate fi calificat ca marfă de uz personal și nu poate fi catalogat dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (2) al Legii nr. 1569 din 20 decembrie 2002 privind modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul Republicii Moldova de către persoanele fizice.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, Ion Crăciun, reprezentat de avocatul Vasile Șoitu, la data de 23 noiembrie 2020 a depus recurs nemotivat, ulterior la 11 ianuarie 2021 a depus recurs motivat, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei din 05 noiembrie 2020 a Curții de Apel Cahul, cu menținerea hotărârii din 15 iunie 2020 a Judecătoriei Cahul, sediul central. (f.d. 178-181, 192-201)

În motivarea recursului reprezentantul recurentului a invocat că este neîntemeiată și ilegală soluția instanței de apel, deoarece vine în contradicție cu normele dreptului care guvernează speța, prin aplicarea eronată a normelor de drept material, a legii care nu trebuia să fie aplicată, fiind interpretată eronat legea, apreciate arbitrar probele care în consecință au dus la soluționarea greșită a cauzei, fiind încălcate drepturile și libertățile fundamentale ale omului.

Consideră că instanța de apel a catalogat televizorul importat ca marfă și nu ca obiect și că acesta după dimensiunile lui nu ar fi putut să fie plasat în bagajele personale, prezumând ca bagajele personale reprezintă doar cele de mici dimensiuni.

Recurentul a menționat că art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 1185 din 30 septembrie 2003 despre Aprobarea regulamentului cu privire la modul de introducere și scoatere a bunurilor de pe teritoriul Republicii Moldova de către persoanele fizice nu este aplicabil spetei, deoarece face trimitere la art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 1569 care nu trebuia să fie aplicat. În art. 5 din Hotărârea Guvernului menționată supra se face trimitere la „bunuri”, „bunuri personale”, dar nu la „obiecte de uz personal”, aceasta reiese din faptul că în sensul legii bunuri sunt - mărfurile de uz personal sau obiectele de uz personal (art. 2 lit. g) din Legea nr. 1569 din 20.12.2002). Legea este destul de explicită la definițiile/sintagmele folosite, or normele legale relevante cazului sunt emise de legiuitor într-o manieră destul de clară ce nu conține ambiguități și nu necesită a fi lămurită, ci doar o studiere amănunțită din partea angajaților statului responsabili de executarea legii. Mai mult, din analiza textuală a răspunsului Biroului Vamal Sud, reiese că acesta nu a combătut poziția lui Ion Crăciun ce ține de destinația televizorului de model „Samsung LED SMART UHD 4K”, el fiind un obiect de uz personal și nedestinat activităților comerciale sau de producție, astfel se încadrează în prevederile legale invocate de reclamant.

Cu referire la termenul de depunere a recursului se reține că conform art. 245, alin. (1) din Codul administrativ recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Conform art. 245, alin. (2) din Codul administrativ motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Instanța de apel a pronunțat decizia la data de 05 noiembrie 2020.

Din materialele dosarului rezultă că instanța de apel a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei nemotivate la data de 06 noiembrie 2020, fiind recepționată de către Ion Crăciun la data de 12 noiembrie 2020 și de către avocatul Vasile Șoitu la data de 16 noiembrie 2020, fapt confirmat prin avizele de recepție nr. DS8000077859AS și DS8000077834AS (f.d. 177, 175).

Ion Crăciun, reprezentat de avocatul Vasile Șoitu a depus recurs nemotivat la data de 23 noiembrie 2020.

Ulterior, la data de 07 decembrie 2020 instanța de apel a expediat în adresa părților copia deciziei motivate, care a fost recepționată de către Ion Crăciun la data de 14 decembrie 2020 și de către avocatul Vasile Șoitu la data de 09 decembrie 2020, fapt confirmat prin avizele de recepție nr. DS8000072642AS și nr. DS8000072644AS (f.d. 187, 189).

La data de 11 ianuarie 2021 Ion Crăciun, reprezentat de avocatul Vasile Șoitu, a depus recurs motivat. Astfel, dreptul a fost exercitat în termen.

La 14 decembrie 2020 și la 15 ianuarie 2021, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Biroului Vamal Sud, Serviciului Vamal și Ministerului Finanțelor

copia recursului nemotivat și a recursului motivat declarat de către Ion Crăciun, reprezentat de avocatul Vasile Șoitu. (f.d. 183, 211)

Completul specializat relevă că Biroul Vamal Sud, Serviciul Vamal și Ministerul Finanțelor au recepționat copia recursului expediat, fapt confirmat prin avizele de recepție anexate la materialele dosarului.

La data de 26 ianuarie 2021 Biroul Vamal Sud a depus referință, solicitând de a fi declarat recursul depus de către Ion Crăciun inadmisibil, ori argumentele invocate de către recurent nu constituie temei de admisibilitate a recursului și de casare a deciziei instanței de apel.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră drept inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245, alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în

special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise a Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de către recurent este inadmisibilă.

Conform art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de către Ion Crăciun, reprezentat de avocatul Vasile Șoitu, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Nina Vascan

Maria Ghervas